

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-556/21

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

v.
E. N.
a
S. S.
a
J. Y.

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Raad van State – (Nizozemsko)]

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 30. března 2023

„Řízení o předběžné otázce – Nařízení (EU) č. 604/2013 – Určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu – Článek 27 – Odvolání proti rozhodnutí o přemístění žadatele o azyl – Článek 29 – Lhůta pro přemístění – Pozastavení této lhůty v odvolacím řízení – Předběžné opatření požadované správním orgánem“

1. *Kontroly na hranicích, azyl a přistěhovalectví – Azylová politika – Kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu – Nařízení č. 604/2013 – Postupy při převzetí a přijetí zpět – Lhůta pro přemístění žadatele o přiznání mezinárodní ochrany – Předběžné opatření, jehož cílem nebo účinkem je pozastavení lhůty pro přemístění, přijaté soudem, k němuž bylo podáno odvolání proti rozsudku, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o přemístění – Přípustnost – Podmínka – Předchozí odklad výkonu rozhodnutí o přemístění při projednávání opravného prostředku v prvním stupni (Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, čl. 27 odst. 3 a čl. 29 odst. 1 a 2)*

(viz body 23–29, 32–40 a výrok)

2. *Kontroly na hranicích, azyl a přistěhovalectví – Azylová politika – Kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu – Nařízení č. 604/2013 – Postupy při převzetí a přijetí zpět – Právo na účinnou soudní ochranu – Vnitrostátní právní úprava stanovící odvolání proti rozsudku, kterým se zrušuje rozhodnutí o přemístění – Přípustnost – Meze – Dodržení zásady rovnocennosti a zásady efektivity – Nemožnost odchylky od čl. 29 odst. 1 nařízení č. 604/2013 (Listina základních práv Evropské unie, články 18 a 47; nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, čl. 27 odst. 1)*

(viz body 30, 31)

Shrnutí

V letech 2019 a 2020 podali E. N., S. S. a J. Y. žádosti o mezinárodní ochranu v Nizozemsku. V období od října 2019 do ledna 2021 souhlasily orgány jiných členských států s převzetím nebo přijetím žadatelů zpět. Za těchto okolností rozhodl příslušný nizozemský orgán o zamítnutí žádostí o mezinárodní ochranu bez posouzení a nařídil přemístění žadatelů na základě nařízení Dublin III¹ do těchto členských států. Soudy prvního stupně, ke kterým žadatelé podali žaloby proti rozhodnutím o přemístění, tato rozhodnutí zrušily a nařídily příslušnému nizozemskému orgánu, aby ohledně žádostí o mezinárodní ochranu přijal nová rozhodnutí. Tento orgán podal proti těmto rozsudkům odvolání k Raad van State (Státní rada, Nizozemsko). Ke svým odvoláním připojil návrhy na předběžná opatření, které směřovaly zaprvé k tomu, aby nemusel vydat nové rozhodnutí, dokud nebude rozhodnuto o odvoláních, a zadruhé, aby byla pozastavena lhůta pro přemístění.

Třemi rozhodnutími vydanými v letech 2020 a 2021 soudce předkládajícího soudu příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních vyhověl návrhům na předběžná opatření. Předkládající soud si však klade otázku, zda ustanovení nařízení Dublin III upravující opravné prostředky proti rozhodnutím o přemístění² a lhůtám pro přemístění³ brání tomu, aby bylo vyhověno návrhu na předběžné opatření podanému příslušným správním orgánem v rámci jeho opravného prostředku proti soudnímu rozhodnutí, kterým se ruší rozhodnutí o přemístění, jehož účelem je pozastavení běhu lhůty pro přemístění. V takovém případě by předkládající soud musel konstatovat, že tato lhůta uplynula, a že se tedy Nizozemské království stalo příslušným k posouzení žádostí o mezinárodní ochranu podaných žalovanými v původním řízení⁴.

Soudní dvůr ve svém rozsudku rozhodl, že předběžné opatření, které příslušnému orgánu umožňuje nepřijmout nové rozhodnutí do doby, než bude rozhodnuto o opravném prostředku, který podal proti rozsudku, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o přemístění, a jehož cílem nebo účinkem je pozastavení lhůty pro přemístění, může být přijato pouze tehdy, pokud byl výkon rozhodnutí o přemístění odložen při projednávání opravného prostředku v prvním stupni.

Závěry Soudního dvora

Úvodem Soudní dvůr připomíná, že podle čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III se přemístění dotčené osoby do příslušného členského státu provádí nejpozději šest měsíců od přijetí [vyhovění] žádosti jiným členským státem o převzetí dotčené osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku, pokud má podle čl. 27 odst. 3 nařízení Dublin III odkladný účinek.

¹ – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31, dále jen „nařízení Dublin III“).

² – Článek 27 nařízení Dublin III se týká opravných prostředků proti rozhodnutím o přemístění. Jeho odstavec 3 vyžaduje, aby členské státy poskytl dotčeným osobám opravný prostředek, jenž může vést k odkladu výkonu rozhodnutí o přemístění, které vůči nim bylo přijato.

³ – Článek 29 nařízení Dublin III upravuje podmínky a lhůty pro přemístění dotčených osob do členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

⁴ – Podle čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, zanikne členskému státu příslušnému k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v zásadě jeho povinnost převzít nebo přijmout dotčenou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát.

Z toho vyplývá, že unijní normotvůrce zamýšlel, aby v případech, kdy byl výkon rozhodnutí o přemístění odložen, začala lhůta pro přemístění běžet až od okamžiku, kdy rozhodnutí o odvolání podaném proti rozhodnutí o přemístění nabude právní moci. Neupřesnil však, za jakých procesních podmínek musí být toto pravidlo použito v případě podání opravného prostředku v řízení ve druhém stupni, a zejména zda použití uvedeného pravidla může vést k tomu, že soud, u něhož je tento opravný prostředek podán, vydá předběžná opatření.

Vzhledem k neexistenci unijních pravidel v dané oblasti je tedy na každém členském státu, pokud se na základě zásady procesní autonomie rozhodl, že ve svém vnitrostátním právním řádu zavede takový druhý stupeň soudního řízení, aby upravil jeho procesní podmínky, včetně případného vydání předběžných opatření. Tato pravidla však musí být v souladu se zásadami rovnocennosti a efektivity.

Pokud určitá vnitrostátní právní úprava stanoví, že soud rozhodující o takovém opravném prostředku ve druhém stupni může vydat na návrh příslušných orgánů předběžná opatření, nemůže se odchýlit od čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III tím, že stanoví, že taková opatření vedou nad rámec případů uvedených v tomto ustanovení k odkladu počátku běhu lhůty pro přemístění, a tím k posunutí jejího uplynutí. Z tohoto ustanovení přitom vyplývá, že lhůta pro přemístění může začít běžet od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti rozhodnutí o přemístění pouze tehdy, pokud byl výkon tohoto rozhodnutí odložen při projednávání opravného prostředku v prvním stupni.

Z toho vyplývá, že předběžné opatření, jehož účinkem je pozastavení lhůty pro přemístění do doby, než bude rozhodnuto o opravném prostředku ve druhém stupni, může být přijato pouze tehdy, pokud byl výkon rozhodnutí o přemístění odložen do doby, než bude rozhodnuto o opravném prostředku v prvním stupni na základě čl. 27 odst. 3 nebo 4 tohoto nařízení. V takové situaci umožňuje zaprvé prodloužení odkladu počítání běhu lhůty pro přemístění až do rozhodnutí o opravném prostředku ve druhém stupni zajistit rovnost zbraní a účinnost řízení o opravném prostředku. Zaručuje totiž, že tato lhůta neuplyne, když byl výkon rozhodnutí o přemístění znemožněn podáním opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí. Zadruhé rozhodnutí podmínit prodloužení odkladného účinku opravného prostředku v prvním stupni proti rozhodnutí o přemístění na uplynutí lhůty pro přemístění přijetím předběžného opatření v rámci řízení ve druhém stupni umožňuje zabránit tomu, aby podání opravného prostředku proti rozsudku, kterým se zrušuje rozhodnutí o přemístění, systematicky vedlo k odkladu tohoto počítání běhu lhůty, který by mohl zpozdit posouzení žádosti dotčené osoby o mezinárodní ochranu.

Takové pravidlo by tedy mohlo podpořit dosažení cílů nařízení Dublin III, jimiž je stanovit jasnou a proveditelnou metodu, která je založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby, aby bylo možné urychleně určit členský stát příslušný k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu.

Naproti tomu, pokud výkon rozhodnutí o přemístění nebyl odložen v řízení o opravném prostředku ve druhém stupni do doby, než bude rozhodnuto o opravném prostředku v prvním stupni, přijetí takového předběžného opatření, jako je opatření dotčené ve věci v původním řízení, by fakticky umožnilo příslušným orgánům, které nevyužily možnosti odložit bez návrhu

výkon rozhodnutí o přemístění, kterou jim poskytuje nařízení Dublin III⁵, ani nevykonaly rozhodnutí o přemístění v průběhu projednávání tohoto opravného prostředku, odložit počátek běhu lhůty pro přemístění stanovené v tomto nařízení⁶, a zamezit tedy tomu, aby příslušnost k vyřízení žádostí těchto osob přešla na dožadující členský stát podle uvedeného nařízení⁷. To by neoprávněně zpozdilo průběh řízení o mezinárodní ochraně a ohrozilo výše uvedené cíle nařízení.

⁵ – Článek 27 odst. 4 nařízení Dublin III povoluje členským státům, aby umožnily příslušným orgánům odložit bez návrhu výkon rozhodnutí o přemístění v případech, kdy jeho odklad vykonatelnosti nevyplývá ani ze zákona, ani ze soudního rozhodnutí, pokud z okolností souvisejících s tímto výkonem vyplývá, že uvedené osobě musí být v zájmu zajištění její účinné soudní ochrany umožněno zůstat na území členského státu, který rozhodnutí o přemístění přijal, dokud nebude přijato konečné rozhodnutí o opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí.

⁶ – Článek 29 odst. 1 nařízení Dublin III.

⁷ – Článek 29 odst. 2 nařízení Dublin III.